EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 10.7.2024
COM(2024) 281 final

2024/0155 (NLE)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Libanon om samarbejdet mellem Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og Republikken Libanons myndigheder med ansvar for retligt samarbejde i straffesager

BEGRUNDELSE

Dette forslag vedrører indgåelse af en aftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Libanon om samarbejde mellem Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og Republikken Libanons kompetente myndigheder med ansvar for retligt samarbejde i straffesager (i det følgende benævnt "aftalen").

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) koordinerer efterforskning og retsforfølgelse af grov grænseoverskridende kriminalitet i og uden for Europa. Som Den Europæiske Unions (EU) knudepunkt for retligt samarbejde i straffesager støtter Eurojust de nationale efterforsknings- og retsforfølgelsesmyndigheder.

I en globaliseret verden slutter behovet for samarbejde mellem retslige myndigheder, der er involveret i efterforskning og retsforfølgelse af grov kriminalitet, ikke ved Unionens grænser. I betragtning af stigningen i grænseoverskridende kriminalitet er det afgørende for medlemsstaterne at kunne indhente oplysninger uden for deres egen jurisdiktion. Eurojust bør derfor kunne samarbejde tæt og udveksle personoplysninger med retslige myndigheder i udvalgte tredjelande i det omfang, det er nødvendigt, for at Eurojust kan udføre sine opgaver inden for rammerne af kravene i forordning (EU) 2018/1727[1] (herefter "Eurojust-forordningen"). Samtidig er det vigtigt at sikre, at der er tilstrækkelige garantier med hensyn til beskyttelse af privatlivets fred og fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder til beskyttelse af personoplysninger.

Eurojust kan udveksle operationelle personoplysninger med tredjelande, hvis et af kravene i Eurojustforordningens artikel 56, stk. 2, litra a)-c), er opfyldt:

- Kommissionen i medfør af artikel 57 har besluttet, at det pågældende tredjeland eller den pågældende internationale organisation sikrer et passende beskyttelsesniveau, eller der, hvis der ikke er vedtaget en sådan afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet, er indført eller findes de fornødne garantier i henhold til artikel 58, stk. 1, eller der, hvis der hverken er vedtaget en afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet eller findes sådanne fornødne garantier, gælder en undtagelse for særlige situationer i medfør af artikel 59, stk. 1
- Der inden den 12. december 2019 er indgået en samarbejdsaftale, der muliggør udveksling af operationelle personoplysninger, mellem Eurojust og det pågældende tredjeland eller den pågældende internationale organisation i henhold til artikel 26a i afgørelse 2002/187/RIA[2] eller
- Der er indgået en international aftale mellem Unionen og det pågældende tredjeland eller den pågældende internationale organisation i medfør af artikel 218 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), som giver tilstrækkelige garantier med hensyn til beskyttelse af privatlivets fred og fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder.

---

[1] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2002/187/RIA (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 138).

[2] EFT L 63 af 6.3.2002, s. 1.

På nuværende tidspunkt har Eurojust samarbejdsaftaler på grundlag af artikel 26a i afgørelse 2002/187/RIA, der muliggør udveksling af personoplysninger, med Montenegro, Ukraine, Moldova, Liechtenstein, Schweiz, Nordmakedonien, USA, Island, Norge, Georgien, Albanien og Serbien. I henhold til Eurojustforordningens artikel 80, stk. 5, bevarer disse samarbejdsaftaler deres gyldighed.

Siden Eurojustforordningen ikrafttræden den 12. december 2019 og i henhold til traktaterne har Kommissionen på vegne af Den Europæiske Union været ansvarlig for at føre forhandlinger om internationale aftaler med tredjelande om samarbejde og udveksling af personoplysninger med Eurojust. I det omfang det er nødvendigt for udførelsen af Eurojusts opgaver, kan Eurojust i overensstemmelse med Eurojustforordningens kapitel V etablere og opretholde samarbejdsforbindelser med eksterne partnere gennem samarbejdsordninger. Disse kan imidlertid ikke i sig selv udgøre et retsgrundlag for udveksling af personoplysninger.

For at styrke det retlige samarbejde mellem Eurojust og udvalgte tredjelande vedtog Kommissionen en henstilling med henblik på Rådets afgørelse om bemyndigelse til at indlede forhandlinger om aftaler mellem Den Europæiske Union og Algeriet, Armenien, Bosnien-Hercegovina, Egypten, Israel, Jordan, Libanon, Marokko, Tunesien og Tyrkiet om samarbejde mellem Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og de kompetente myndigheder med ansvar for retligt samarbejde i straffesager i de pågældende tredjelande[3].

Rådet gav denne bemyndigelse den 1. marts 2021 og vedtog en række forhandlingsdirektiver og udpegede et særligt udvalg, der skal bistå Rådet med denne opgave[4].

Forhandlingerne med Libanon blev indledt i december 2022. Efter den anden og sidste forhandlingsrunde i juli 2023, nåede forhandlerne den 11. oktober 2023 til foreløbig enighed. Chefforhandlerne paraferede udkastet til aftalen den [xx.xx.xxxx].

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Forhandlingerne om aftalen blev ført under hensyntagen til de omfattende forhandlingsdirektiver, som Rådet den 1. marts 2021 vedtog sammen med bemyndigelsen til at indlede forhandlinger. Nærværende aftale er også i overensstemmelse med Unionens nuværende politik på området retligt samarbejde.

I de seneste år er der gjort fremskridt med hensyn til at forbedre udvekslingen af oplysninger og samarbejdet mellem medlemsstaterne og mellem EU-agenturer og tredjelande. Forordning (EU) 2023/2131 om ændring af forordning (EU) 2018/1727 og Rådets afgørelse

[3] Henstilling med henblik på Rådets afgørelse om bemyndigelse til at indlede forhandlinger om aftaler mellem Den Europæiske Union og Algeriet, Armenien, Bosnien-Hercegovina, Egypten, Israel, Jordan, Libanon, Marokko, Tunesien og Tyrkiet om samarbejde mellem Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og de kompetente myndigheder med ansvar for retligt samarbejde i straffesager i de pågældende tredjelande (COM(2020) 743 final af 19.11.2020).

[4] Rådets afgørelse om bemyndigelse til at indlede forhandlinger om aftaler mellem Den Europæiske Union og Algeriet, Argentina, Armenien, Bosnien-Hercegovina, Brasilien, Colombia, Egypten, Israel, Jordan, Libanon, Marokko, Tunesien og Tyrkiet om samarbejde mellem Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og de kompetente myndigheder med ansvar for retligt samarbejde i straffesager i de pågældende tredjelande, se 6153/21 + ADD 1, Rådets afgørelse vedtaget ved skriftlig procedure den 1. marts 2021 (CM 1990/21).

2005/671/RIA for så vidt angår digital informationsudveksling i terrorsager[5] styrker rammerne for samarbejdet med tredjelande på Eurojusts side, idet der skabes et solidt retsgrundlag for udstationering af en forbindelsesanklager fra et tredjeland ved Eurojust og samarbejdet med Eurojust.

Forordning (EU) 2022/838 om ændring af forordning (EU) 2018/1727 for så vidt angår sikring, analyse og opbevaring i Eurojust af bevismateriale vedrørende folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser og tilknyttede strafbare handlinger[6] har en stærk forbindelse til tredjelande. Begge retsakter understreger betydningen af et tæt samarbejde med tredjelande i forbindelse med efterforskning og retsforfølgelse af grov kriminalitet.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Forslaget er også i overensstemmelse med Unionens politik på andre områder.

Retligt samarbejde i straffesager er et af tiltagene i den første handlingsplan EU-Libanon[7], som støtter gennemførelsen af Euro-Middelhavsaftalen, der oprettede en associering mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Den Libanesiske Republik på den anden side, som trådte i kraft den 1. april 2006. Der blev lagt særlig vægt på det retlige samarbejde i forbindelse med bekæmpelse af terrorisme og organiseret kriminalitet. Udviklingen af det retlige samarbejde i straffesager mellem domstolene i Libanon og EU-medlemsstaterne var et af de planlagte tiltag.

I prioriteterne for partnerskabet mellem EU og Libanon, som blev vedtaget på mødet i associeringsrådet EU-Libanon den 11. november 2016[8], var begge parter enige om, at det af hensyn til stabiliteten i Libanon er nødvendigt med fremskridt med hensyn til god regeringsførelse og retsstatsprincippet. EU forpligtede sig til at samarbejde med Libanon om fremme af fælles værdier som demokrati og retsstatsprincippet og reformer af retsvæsenet samt kampen mod korruption.

Libanon har modtaget støtte gennem flere EU-finansierede projekter inden for retsreform og styrkelse af retsstatsprincippet, herunder inden for strafferetssektoren.

I den fælles meddelelse af 9. februar 2021 om det fornyede partnerskab med de sydlige nabolande, *en ny dagsorden for Middelhavsområdet*[9], er der planlagt et styrket retligt

---

5 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2131 af 4. oktober 2023 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 og Rådets afgørelse 2005/671/RIA for så vidt angår digital informationsudveksling i terrorsager.

6 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/838 af 30. maj 2022 om ændring af forordning (EU) 2018/1727 for så vidt angår sikring, analyse og opbevaring i Eurojust af bevismateriale vedrørende folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser og tilknyttede strafbare handlinger.

7 Forslag til Rådets afgørelse om den holdning, som Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater skal indtage i associeringsrådet, der er oprettet ved Euro Middelhavsaftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæisk Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Den Libanesiske Republik på den anden side, til vedtagelsen af en henstilling om gennemførelse af handlingsplanen EU Libanon (COM(2006) 365 final).

8 EU-Libanon associeringsrådets afgørelse nr. 1/2016 om enighed om prioriteter for partnerskabet mellem EU og Libanon.

9 Fælles meddelelse: Fornyet partnerskab med de sydlige nabolande – En ny dagsorden for Middelhavsområdet (JOIN(2021) 2 final). eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:52021JC0002&qid=1718394456191

samarbejde mellem EU og partnerlandene i det sydlige naboskab med bistand fra Eurojust, herunder gennem forhandlinger om samarbejdsaftaler mellem EU og landene i det sydlige naboskab. Det anerkendes, at væsentlige sikkerhedstrusler såsom terrorisme, hybride trusler samt cyberkriminalitet og organiseret kriminalitet, som destabiliserer regionen, kun kan håndteres gennem en fælles indsats.

I Kommissionens eksisterende strategidokumenter understreges det, at effektiviteten af retshåndhævelsen og det retlige samarbejde i EU skal forbedres, og at samarbejdet med tredjelande skal udvides. Blandt disse kan nævnes strategien for sikkerhedsunionen[10], EU's dagsorden for bekæmpelse af terrorisme[11] og EU-strategien til bekæmpelse af organiseret kriminalitet[12].

I overensstemmelse med disse strategidokumenter er det internationale samarbejde også blevet styrket på retshåndhævelsesområdet. På grundlag af en bemyndigelse fra Rådet[13] har Kommissionen forhandlet en aftale med New Zealand om udveksling af personoplysninger med Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol).

Samtidig er det afgørende, at det retlige samarbejde med tredjelande er i fuld overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i EU-traktaterne og i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

En række særlig vigtige garantier, der navnlig er anført i aftalens kapitel II, vedrører beskyttelsen af personoplysninger, som i EU er en grundlæggende rettighed. I henhold til Eurojustforordningens artikel 56, stk. 2, litra c), kan Eurojust videregive personoplysninger til en myndighed i et tredjeland på grundlag af en international aftale, der er indgået mellem Unionen og det pågældende tredjeland i medfør af artikel 218 i TEUF, og som giver tilstrækkelige garantier med hensyn til beskyttelse af privatlivets fred og fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder.

Aftalens kapitel II indeholder bestemmelser om sådanne garantier, navnlig bestemmelser der sikrer en række databeskyttelsesprincipper og -forpligtelser, som de to parter skal overholde (artikel 10ff), samt bestemmelser, der sikrer individuelle rettigheder, der kan håndhæves (artikel 14ff), uafhængigt tilsyn (artikel 21) og effektiv administrativ klageadgang og adgang til domstolsprøvelse af overtrædelser af de rettigheder og garantier, der er anerkendt i aftalen, som følge af behandlingen af personoplysninger (artikel 22).

Det er nødvendigt at opnå balance mellem styrkelse af sikkerheden og beskyttelse af menneskerettighederne, herunder hvad angår oplysninger og privatlivets fred. Kommissionen sikrede, at aftalen udgør et retsgrundlag for udveksling af personoplysninger med henblik på retligt samarbejde i straffesager, samtidig med at den giver tilstrækkelige garantier med hensyn til beskyttelse af privatlivets fred og fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder.

---

10 COM(2020) 605 final af 24.7.2020.
11 COM(2020) 795 final af 9.12.2020.
12 COM(2021) 170 final af 14.4.2021.
13 Rådets afgørelse 7047/20 af 23. april 2020 og Rådsdokument CM 2178/20 af 13. maj 2020.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Artikel 218, stk. 6, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) indeholder bestemmelser om afgørelser om "indgåelse af aftalen". Da forslaget vedrører områder, hvor den almindelige lovgivningsprocedure finder anvendelse, er Europa-Parlamentets godkendelse påkrævet, og det proceduremæssige retsgrundlag er derfor artikel 218, stk. 6, litra a), nr. v), i TEUF.

Det materielle retsgrundlag afhænger primært af formålet med og indholdet af den påtænkte retsakt. Hvis den påtænkte retsakt har et dobbelt formål eller består af to elementer, og det ene af disse formål eller elementer kan bestemmes som det primære, mens det andet kun er sekundært, skal en retsakt have et enkelt materielt retsgrundlag, nemlig det, der kræves af det primære eller fremherskende formål eller element. Forslaget har to hovedmål og elementer, nemlig samarbejdet mellem Eurojust og Libanon i straffesager samt fastlæggelse af passende garantier med hensyn til beskyttelse af privatlivets fred og andre grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder for fysiske personer i forbindelse med dette samarbejde. Artikel 16, stk. 2, og artikel 85 i TEUF er derfor det materielle retsgrundlag.

Retsgrundlaget for dette forslag er artikel 16, stk. 2, og artikel 85 sammenholdt med artikel 218, stk. 6, litra a), nr. v), i TEUF.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

Eurojustforordningen fastsætter specifikke regler for Eurojusts videregivelse af personoplysninger til lande uden for EU. I artikel 56, stk. 2, opregnes de situationer, hvor Eurojust lovligt kan videregive personoplysninger til retslige myndigheder i tredjelande. Det følger af bestemmelsen, at der i forbindelse med Eurojusts strukturelle videregivelse af personoplysninger til Libanon skal været indgået en bindende international aftale mellem EU og Libanon, der giver tilstrækkelige garantier med hensyn til beskyttelse af privatlivets fred og andre grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder for fysiske personer. I overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i TEUF henhører aftalen således under Unionens eksterne enekompetence. Dette forslag er derfor ikke underlagt nærhedstjek.

- **Proportionalitetsprincippet**

Unionens mål med hensyn til dette forslag som beskrevet ovenfor kan kun nås ved indgåelse af en bindende international aftale, der omfatter de nødvendige samarbejdsforanstaltninger, samtidig med at der sikres en passende beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Aftalens bestemmelser er begrænset til, hvad der er nødvendigt for at nå dens vigtigste mål. Ensidige foranstaltninger fra medlemsstaternes side over for Libanon udgør ikke et alternativ, da Eurojust har en unik rolle. Ensidige foranstaltninger vil heller ikke udgøre et tilstrækkeligt grundlag for retligt samarbejde mellem Eurojust og tredjelande og vil ikke sikre den nødvendige beskyttelse af de grundlæggende rettigheder.

- **Valg af retsakt**

I overensstemmelse med Eurojustforordningens artikel 56 kan Eurojust, hvis der ikke foreligger en afgørelse om tilstrækkeligheden af beskyttelsesniveauet, kun foretage strukturel videregivelse af operationelle personoplysninger til et tredjeland på grundlag af en international aftale i medfør af artikel 218 i TEUF, som giver tilstrækkelige garantier med hensyn til beskyttelse af privatlivets fred og fysiske personers grundlæggende rettigheder og

friheder (artikel 56, stk. 2, litra c)). I overensstemmelse med artikel 218, stk. 6, i TEUF godkendes undertegnelsen af en sådan aftale ved en afgørelse truffet af Rådet.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSENTER OG KONSEKVENSANALYSER

• Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning

Ikke relevant.

• Høringer af interessenter

Ikke relevant.

• Indhentning og brug af ekspertbistand

Kommissionen har ikke haft brug for ekstern ekspertbistand under forhandlingerne.

• Konsekvensanalyse

Ikke relevant.

• Målrettet regulering og forenkling

Ikke relevant.

• Grundlæggende rettigheder

Udveksling af personoplysninger og et tredjelands myndigheders behandling heraf udgør et indgreb i de grundlæggende rettigheder vedrørende privatlivets fred og databeskyttelse. Aftalen sikrer imidlertid nødvendigheden og proportionaliteten af sådanne indgreb, idet det sikres, at der anvendes tilstrækkelige garantier hvad angår databeskyttelse for de videregivne personoplysninger i overensstemmelse med EU-retten.

Kapitel II indeholder bestemmelser om beskyttelse af personoplysninger. På dette grundlag fastsættes der i artikel 10-20 grundlæggende databeskyttelsesprincipper, herunder formålsbegrænsning, datakvalitet og regler for behandling af særlige kategorier af data, forpligtelser, der gælder for dataansvarlige – herunder vedrørende lagring af data, opbevaring af fortegnelser, sikkerhed samt yderligere videregivelse – individuelle rettigheder, der kan håndhæves (herunder vedrørende aktindsigt, berigtigelse og automatisk beslutningstagning) et uafhængigt og effektivt tilsyn samt administrativ klageadgang og adgang til domstolsprøvelse.

Garantierne omfatter alle former for behandling af personoplysninger i forbindelse med samarbejdet mellem Eurojust og Republikken Libanon. Udøvelsen af visse individuelle rettigheder kan af hensyn til vigtige samfundsinteresser udsættes, begrænses eller afvises, hvis det er nødvendigt og forholdsmæssigt under hensyntagen til den registreredes grundlæggende rettigheder og interesser, navnlig for at forebygge risici for en igangværende strafferetlig efterforskning eller retsforfølgelse. Dette er i overensstemmelse med EU-retten.

Desuden vil både Den Europæiske Union og Republikken Libanon sikre, at en uafhængig offentlig myndighed med ansvar for databeskyttelse (tilsynsmyndighed) fører tilsyn med spørgsmål, der berører fysiske personers privatliv, med henblik på at beskytte fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder i forbindelse med behandling af personoplysninger.

I overensstemmelse med aftalens artikel 29, stk. 3, finder aftalen ikke anvendelse, før begge parter har meddelt hinanden om opfyldelsen af forpligtelserne i aftalen, herunder forpligtelserne vedrørende beskyttelse af personoplysninger, og denne meddelelse er accepteret. Desuden, og for yderligere at styrke garantierne for beskyttelse af personoplysninger, fastsættes det i aftalens artikel 29, stk. 4, at en part skal udsætte videregivelsen af personoplysninger så længe den anden part ikke har indført i lovgivningen og gennemført de garantier og forpligtelser, som er omfattet af aftalens kapitel II (Udveksling af oplysninger og databeskyttelse).

Ud over artikel 29, stk. 4, giver aftalens artikel 32, stk. 2, mulighed for at suspendere videregivelsen af personoplysninger i tilfælde af en systematisk eller væsentlig misligholdelse af aftalens betingelser, eller hvis en sådan misligholdelse er nært forestående. Desuden giver artikel 32, stk. 3, tilsvarende mulighed for, efter høring af den anden part, at suspendere anvendelsen af selve aftalen, enten fuldstændigt eller delvist, i tilfælde af en eksisterende eller nært forestående væsentlig misligholdelse eller manglende opfyldelse af aftalens betingelser. De kombinerede bestemmelser i artikel 29 og 32 sikrer, at videregivelse af personoplysninger ikke kan gå i gang, indtil alle de nødvendige garantier reelt er sikret, og den kan hurtigt udskydes eller suspenderes, hvis de nødvendige betingelser ikke længere er opfyldt.

Endvidere sikrer aftalen, at udvekslingen af personoplysninger mellem Eurojust og Republikken Libanon er i overensstemmelse med såvel princippet om ikkeforskelsbehandling som chartrets artikel 52, stk. 1, der sikrer, at indgreb i de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved chartret, begrænses til, hvad der er strengt nødvendigt for reelt at opfylde de mål af almen interesse, der forfølges, med forbehold af proportionalitetsprincippet.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen virkninger for EU's budget.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Der er ikke behov for en gennemførelsesplan, idet aftalen træder i kraft den første dag i den anden måned efter den måned, hvor Den Europæiske Union og Republikken Libanon underretter hinanden om, at deres respektive procedurer er afsluttet.

Hvad angår overvågning kontrollerer Den Europæiske Union og Republikken Libanon i fællesskab gennemførelsen af aftalen et år efter dens ikrafttræden og derefter med regelmæssige mellemrum, og ligeledes, hvis en af parterne anmoder herom, og parterne i fællesskab træffer afgørelse herom. Desuden evaluerer parterne i fællesskab aftalen fire år efter ikrafttrædelsesdatoen.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Artikel 1 fastsætter aftalens mål.

Artikel 2 fastsætter samarbejdets anvendelsesområde.

Artikel 3 indeholder definitioner af vigtige begreber i aftalen.

Artikel 4 fastsætter Libanons forpligtelse til at udpege mindst ét kontaktpunkt hos landets kompetente nationale myndigheder, som ikke kan være det samme som forbindelsesanklageren. Der udpeges også et kontaktpunkt for terrorspørgsmål.

Artikel 5 indeholder bestemmelser om udstationering af forbindelsesanklageren ved Eurojust.

Artikel 6 indeholder bestemmelser om betingelserne for Libanons repræsentanters deltagelse i operationelle og strategiske møder i Eurojust.

I artikel 7 fastsættes det, at Eurojust kan bistå Libanon med at oprette fælles efterforskningshold og kan anmodes om at yde finansiel eller teknisk bistand.

I artikel 8 fastsættes det, at Eurojust har mulighed for at udstationere en retsembedsmand som forbindelsesperson i Libanon.

I artikel 9 fastsættes formålene med behandling af oplysninger i henhold til aftalen.

I artikel 10 er de almindelige databeskyttelsesprincipper, der gælder i henhold til aftalen, anført.

Artikel 11 sikrer yderligere garantier for behandling af særlige kategorier af personoplysninger og forskellige kategorier af registrerede.

Artikel 12 begrænser fuldautomatisk beslutningstagning ved hjælp af personoplysninger, der videregives i henhold til aftalen.

Artikel 13 begrænser yderligere videregivelse af de modtagne personoplysninger.

Artikel 14 indeholder bestemmelser om retten til aktindsigt, herunder til at få bekræftet, om personoplysninger vedrørende den registrerede behandles i henhold til aftalen, samt væsentlige oplysninger om behandlingen.

Artikel 15 indeholder bestemmelser om retten til berigtigelse, sletning og begrænsning af behandling på visse betingelser.

Artikel 16 indeholder bestemmelser om underretning om brud på persondatasikkerheden, som berører personoplysninger, der videregives i henhold til aftalen, idet det sikres, at de respektive kompetente myndigheder omgående underretter hinanden og deres respektive tilsynsmyndighed om et sådant brud, og at der træffes foranstaltninger til at afbøde de mulige negative virkninger heraf.

Artikel 17 indeholder bestemmelser om meddelelse til den registrerede om et brud på persondatasikkerheden, som kan forventes at have alvorlige konsekvenser for vedkommendes rettigheder og frihedsrettigheder.

Artikel 18 indeholder bestemmelser om opbevaring, kontrol, berigtigelse og sletning af personoplysninger.

Artikel 19 indeholder krav om opbevaring af logfiler for indsamling, ændring, adgang, videregivelse, herunder yderligere videregivelse, samkøring og sletning af personoplysninger.

Artikel 20 omfatter forpligtelser vedrørende datasikkerhed og sikrer gennemførelsen af tekniske og organisatoriske foranstaltninger til beskyttelse af personoplysninger, der udveksles inden for rammerne af denne aftale.

Artikel 21 indeholder krav om effektivt tilsyn med og håndhævelse af overholdelsen af de garantier, der er fastsat i aftalen, idet det sikres, at der er en uafhængig offentlig myndighed med ansvar for databeskyttelse (tilsynsmyndighed), som fører tilsyn med forhold, der berører fysiske personers privatliv, herunder de nationale regler, der er relevante i henhold til aftalen, og som har til formål at beskytte fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder i forbindelse med behandling af personoplysninger.

Artikel 22 indeholder bestemmelser om administrativ og retslig prøvelse, der sikrer, at registrerede har ret til effektiv administrativ klageadgang og adgang til domstolsprøvelse i

tilfælde af overtrædelser af de rettigheder og garantier, der er anerkendt i aftalen, som følge af behandlingen af deres personoplysninger.

I artikel 23 fastsættes det, at udveksling og beskyttelse af klassificerede og følsomme ikkeklassificerede EU-informationer reguleres ved en samarbejdsordning om fortrolighed, der indgås mellem Eurojust og Libanons kompetente myndigheder.

Artikel 24 indeholder bestemmelser om de kompetente myndigheders ansvar. F.eks. er de kompetente myndigheder ansvarlige for enhver skade, der påføres en fysisk person som følge af retlige eller faktuelle fejl i de udvekslede oplysninger.

I artikel 25 fastsættes det, at hver part i princippet afholder sine egne udgifter i forbindelse med gennemførelsen af denne aftale.

I artikel 26 fastsættes det, at der indgås en samarbejdsordning mellem Eurojust og Libanons kompetente myndigheder.

Artikel 27 omhandler forholdet til andre internationale instrumenter og har til formål at sikre, at aftalen ikke berører de retlige bestemmelser om udveksling af oplysninger, der er fastsat i en traktat, aftale eller ordning mellem Republikken Libanon og en af Den Europæiske Unions medlemsstater.

Artikel 28 indeholder bestemmelser om underretning om gennemførelse af aftalen.

Artikel 29 indeholder bestemmelser om aftalens ikrafttræden og anvendelse.

Artikel 30 indeholder bestemmelser om ændringer af aftalen.

Artikel 31 indeholder bestemmelser om kontrol og evaluering af aftalen.

Artikel 32 indeholder bestemmelser om bilæggelse af tvister og en suspensionsklausul.

Artikel 33 indeholder bestemmelser om aftalens opsigelse.

Artikel 34 indeholder bestemmelser om den måde, hvorpå underretninger skal gives i henhold til denne aftale.

Artikel 35 henviser til de autentiske udgaver.

2024/0155 (NLE)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Libanon om samarbejdet mellem Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og Republikken Libanons myndigheder med ansvar for retligt samarbejde i straffesager

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 16, stk. 2 og artikel 85 sammenholdt med artikel 218, stk. 6, andet afsnit, litra a), nr. v), og artikel 218, stk. 7,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til godkendelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 47 og 52 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727[1] kan Eurojust etablere og opretholde samarbejdsforbindelser med myndigheder i tredjelande på grundlag af en samarbejdsstrategi.

(2) I henhold til artikel 56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 kan Eurojust desuden videregive personoplysninger til en myndighed i et tredjeland, bl.a. på grundlag af en international aftale, der er indgået mellem Unionen og det pågældende tredjeland i medfør af artikel 218 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og som giver tilstrækkelige garantier med hensyn til beskyttelse af privatlivets fred og fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder.

(3) I overensstemmelse med Rådets afgørelse (EU) [XXXX][2] blev aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Libanon om samarbejde mellem Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og Republikken Libanons myndigheder med ansvar for retligt samarbejde i straffesager ("aftalen") undertegnet den [XX.XX.XXXX] med forbehold af dens indgåelse på et senere tidspunkt.

(4) Aftalen muliggør videregivelse af personoplysninger mellem Eurojust og Libanons kompetente myndigheder med henblik på at bekæmpe grov kriminalitet og terrorisme og beskytte Unionens og dens borgeres sikkerhed.

---

[1] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2002/187/RIA (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 138).

[2] Rådets afgørelse (EU) [XXXX] af XX.XX.XXXX om undertegnelse på Unionens vegne af aftalen mellem Den Europæiske Union og Libanon om samarbejde mellem Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og Republikken Libanons kompetente myndigheder med ansvar for retligt samarbejde i straffesager (XXXX).

(5) Aftalen sikrer, at Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder[3], navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv, jf. artikel 7, retten til beskyttelse af personoplysninger, jf. artikel 8, og retten til adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, jf. chartrets artikel 47, respekteres fuldt ud. Aftalen indeholder navnlig tilstrækkelige garantier med hensyn til beskyttelse af personoplysninger, der videregives af Eurojust i henhold til aftalen.

(6) I medfør af artikel 218, stk. 7, i TEUF bør Rådet bemyndige Kommissionen til på Unionens vegne at godkende ændringerne af bilag I, II og III til aftalen, bemyndige Kommissionen til at nå til enighed om de nærmere bestemmelser for fortsat anvendelse og opbevaring af de oplysninger, som parterne allerede har meddelt hinanden i medfør af aftalen, og bemyndige Kommissionen til at ajourføre oplysningerne om modtageren af underretningerne.

(7) Irland er bundet af forordning (EU) 2018/1727 og deltager derfor i vedtagelsen af denne afgørelse.

(8) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

(9) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse afgav udtalelse [xxx] den [xx.xx.xxxx].

(10) Aftalen bør godkendes på Unionens vegne —

(11) I overensstemmelse med traktaterne er det op til Kommissionen, på vegne af Unionen, at give meddelelse, jf. aftalens artikel 29, stk. 2, med henblik på at udtrykke Unionens samtykke til at blive bundet af aftalen.

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Libanon om samarbejde mellem Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og Republikken Libanons kompetente myndigheder med ansvar for retligt samarbejde i straffesager ("aftalen") godkendes herved på Unionens vegne.

Teksten til aftalen er knyttet som bilag til denne afgørelse.

Artikel 2

1. Med henblik på aftalens artikel 30, stk. 2, skal den holdning, der indtages på Unionens vegne, til ændringer af bilag I, II og III til aftalen godkendes af Kommissionen efter høring af Rådet.

2. Med henblik på aftalens artikel 33, stk. 3, bemyndiges Kommissionen til at nå til enighed om de nærmere bestemmelser for fortsat anvendelse og opbevaring af de oplysninger, som parterne allerede har meddelt hinanden i medfør af aftalen.

3. Med henblik på aftalens artikel 34, stk. 2, bemyndiges Kommissionen til at ajourføre oplysningerne om modtageren af underretningerne efter høring af Rådet.

[3] EUT C 326 af 26.10.2012, s. 391.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Rådets vegne

Formand